

КЪМЪ ЧИТАТЕЛИТЪ.

Ето ви, любезни читатели и друга книга, която пріймете на драго сърдце и съ вниманіе прочитайте съдържаемитъ въ нея разни приказки, отъ които, сѣкамъ, ще са ползувате нѣщичко.

Тѣзи раскази не сѣ токо-тѣй празни басни или проста приказки, но повече назидателни примѣри, и нѣкои си дору истински сбѣтія—станали работи, и слушани отъ стари хора, очевидни свидѣтели на случката.

За това, колкото можахъ, съ малкото си знанія по Граматическо, събрахъ и нарѣдихъ тукъ около 40 отборъ приказки, които издавамъ на свѣтъ, у една книга подъ заглавія ПРИКАСКИ или НЪРАВОУЧИТЕЛНИ ПРИМѣРИ. Но не ще би излишно сѣкамъ да кажъ и азъ двѣ думи върху нашата книжевность въобщѣ.

Отъ нѣколко години насамъ, като имахъ случай да обхождамъ нѣкои села у нашеско, съглѣдвахъ съмъ повече на кждѣ клони простолюдието: Малко много народътъ, оковитенъ желае учешето; на сѣкждѣ, почти дору и у най-малки селца иматъ си вече що—годѣ черквица и училище; малко много рѣдомъ са намиратъ и читатели, но като са ревне да си купятъ нѣщо отъ книжки за прочитане. Но съглѣдахъ и това, че народа ни не е стигналъ юще до тамъ, щото да разбира всичко, а иска онова, което е близо до неговія умъ, което мяза на неговія животъ и прч. Съ една дума, народътъ желае книги като за себе си, иска да прочита, или да слуша, което разбира, а не голѣми хитрости: Богословій, и Философій, и чужди прѣводи, написачи пословешки.